

Zending

In het Noorden, waar de bodem drassig is
En verzakking versteende voorhoofden scheurt,
Dralen de koeien op het lege veld. Niet
Naar stal. - Nog niet: zij verstaan het beven niet.

Ook ik - die wandel met opgetogen tenen –
Heb veel te geven, maar ben nog
Zoekend naar nieuwe klompen.
Morgen is het gras weer fris, ik vind
Een terp ongerimpeld en karn mijn gedachten
Tot een botervloot vol genade.

Met vreugde, ja voorjaarsblauwe vreugde
Zal ik dan hun weiden opschudden, -
In het Noorden, waar de bodem drassig was.

©ees Noordhoek

Diplomaat

Van het zwijgen
Beheers ik alle vervoegingen.
Dof klink ik na
In voorgoed verlaten mijngangen.
Ik blink op de kruin
Van stilgevallen dromerdijken.
Een rijk regeer ik
Van goedgekoelde gemeenplaatsen.

Aan het strand laat ik een vlieger op:
Alleen de zee spreekt mij uit.

©ees Noordhoek

Verveling

Hoera het regent hondenvoer!
Het regent hondenvoer vandaag!
Maar kom daar bij de zon
Niet mee aan - die gaat heen
En weer op, elke dag. De maan
Ook al zo saai, gevangen in haar baantje.
In de sterren flonkert geen troost,
Niet in eb, niet in vloed.

Liever laat ik mijn gedachten uit,
Pak ik hun riemen, dan stuiven ze
Als fonteinen uit hun mand.
Kwijlende honden zijn het.
Eenmaal buiten laat ik ze los
En zwerven ze alle kanten uit.

Ik hoef de eenwording niet
Met plant en strand.
Geef mij een dag, een pen
En zonder te bijten schrijf
Ik mezelf uit de het lege uur
Naar de regenboog omhoog.

Ik schrijf met mijn paraplu!
Leve het hondenhok!
Leve het hondenweer!

©ees Noordhoek

Opa

Opa neemt afscheid van mij, voorgoed.
Hij is boos op mij.
Er moet een brief op de bus
En daarvoor moet ik de postzegel halen
Maar ik moet ook naar school.

Mijn andere opa is
Hoofd van de School met den Bijbel.
Hij leert mij acht te geven op
Plicht, regel en gebod.

Ik ga naar school en boze opa geeft
Mij de hand – jou zie ik nóóit weer.
Na school ga ik bij hem eten,
Dat doe ik altijd op vrijdag.
Huilend doet hij open.

Nu weet ik dat een opa heel
Goed in huilen kan zijn.
Voor wie die brief is weet ik niet -
Voor oma kan het niet zijn.

Mijn andere opa brengt
Elke avond de krant.
Er staat weer niets in.
Hij lacht er een beetje bij,
Kan het ook niet helpen.

Sindsdien ben ik niet ouder geworden,
Wel schrijf ik nu zelf brieven.
Ik kan het ook niet helpen.
De mensen zeggen,
Dat ik sprekend op mijn opa lijk.

©ees Noordhoek

Metabletica

Jij bent die druppel in die oceaan,
Die niet meer is dan dat binnenzeggend
In jouw dunwandig oneindig golvend ik -
Zegt de mysticus.

Jij bent dat vonkje in die grote gloed,
Die niet meer is dan een binnenbrandje
In zijn alomtegenwoordige liefde -
Predikt dominee.

Wat ik heb geleerd pas ik wel graag toe.
Ik kom tot de slotsom, dat overvloed
Wederkerig moet worden bestreden door
Zeespiegelstijging.

Grote woorden maken grote wonden.
Kleine blusmiddelen, die zijn me lief.
'Waar ben je' - Meer is niet nodig, dat is
Mijn echtgenote.

©ees Noordhoek

Eiland in de gracht

In mijn liefde voor het boek ga ik ver,
Op elke rommelmarkt besnuffel ik de bananendozen.
In het antiquariaat groet men mij met zure lach:
Daar is ie weer, die pingelaar.

Vooraf op gedichtenbundels ding ik onbehoorlijk af -
Dat was altijd al slechte handel, en na een kortstondig
Verblijf op mufte boekenplanken echt wáárdeloze troep.
Bagger, noemen we dat (zie verderop).

Zo bouw ik stiekem aan mijn gouden bibliotheek.

Maar op de dagmarkt wordt mijn zuinigheid met
Een groots gebaar door de koopman afgestraft:
'Voor een piek verkeerdt u deze bloemen niet, krentenkakker!'
En gooit het begeerde boekje met een sierlijke zwaai in de gracht.

Sindsdien weet ik, dat ik wél wil zwemmen in de poëzie,
Maar voor geen cent in haar wil onderduiken.

©ees Noordhoek